НАСТІЛЬНА ГРА

БОНУС

ЗАХОПЛИВІ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ТЕБЕ

Дивознайка

Там, де ти не був...

Випуск 11 (90)

Лаос

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ – *прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.*

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ *країни - Бог.*

СТАРОДАВНЯ КНИГА – *це Біблія, у якій зберігаються головні закони Дружболандії.*

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ – *це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.*

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ – *люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.*

Яша важко зітхнув: картина за вікном залишалася незмінною вже п'ятий день поспіль. Зовсім несподівано саме перед осінніми канікулами золоту осінь замінила сумна й дощова сірість із сильним холодним вітром. Усі плани й поїздки довелося скасувати, велосипед і ролики самотньо лежали в коридорі, а Вартові сумували у своїх домівках.

Яша знову зітхнув: сьогодні друзі домовилися зустрітися в нього вдома, але вже минула година, як дощ перейшов у зливу, а за такої погоди навіть Бобошку ніхто не випустить на вулицю, не те що дітей. Мама пішла на роботу, а дідусь на кілька днів поїхав до друга. Нудно!

«Дзіііінь!» – у цілковитій тиші дзвінок пролунав несподівано й гучно. «Дідусь!» – зрадів Яша й побіг до дверей. «Хто там?» – запитав він, перш ніж відчинити. Так завжди говорила мама, так робив і він.

– Це ми, відчиняй, Яшо! – пролунали веселі голоси друзів, а до них долучився й гавкіт Бобошки. Хлопчик радісно відчинив двері, і квартира наче ожила: її заповнили радісний сміх, жарти та гавкіт.

– Як же вас відпустили? – дивувався Яша і, придивившись, зрозумів: – Ви ж сухі й не брудні. Дядько Володя привіз, чи не так?

– Та ти просто, Яшо, Холмс! – пожартував Михайлик.

Останнім часом він захопився читанням книг про відомого детектива і сам намагався спостерігати й аналізувати, проте Яші вдавалося це краще.

– Пане Холмс, – підтримав жарт Тишка, – відгадайте, який подарунок ми вам принесли?

Яша уважно подивився на друзів, потім на великий пакет, у якому щось лежало, зробив серйозний вираз обличчя й промовив:

– Елементарно, Ватсоне! У пакеті лежить щось плоске, але поверхня в нього кругла. Воно не тяжке, оскільки ти його легко тримаєш, а якщо воно в тебе, значить ти

його й приніс, – Яша зробив паузу й поважно закінчив: – Це мій улюблений яблучний пиріг, який спекла твоя мама!

– Але ж як ти здогадався? – здивувалася Марійка. – Адже Тишка міг принести що завгодно або взяти пакет у мене, щоб допомогти.

– Просто Тишка носить пироги в одній і тій самій тортівниці, і я знаю, який вона має вигляд, коли лежить у пакеті. До того ж ви йшли в гості до мене, а тітка Олена знає, який пиріг я люблю найбільше.

– Справді Холмс! – здивувалася Марійка. – Може, у такому разі ти відгадаєш і те, про що я мрію?

Дівчинка разом із друзями пройшла до кімнати й стала біля вікна, так само, як і Яша кілька хвилин тому. Хлопчик, щойно це побачив, одразу здогадався, про що йдеться, але не встиг нічого сказати. Михайлик його випередив:

– Що тут відгадувати? Усі ми про це мріємо: щоб цей дощ якомога швидше припинився і ми цікаво провели канікули!

– Майже вгадав, – погодилася з братом Марійка, – але я б ще хотіла опинитися в якійсь країні, де тепло й багато сонця!

– І не падає дощ! – додав Яша.

– А я навіть знаю таку країну, – долучився до розмови Тишка. – Там зараз спекотно, сонячно й справді не падає дощ. Це Лаос. Гайда туди в подорож!

– Як? – здивувалися Вартові. – Ти ж знаєш, що на цих канікулах ми нікуди не їдемо.

– То можна ж подорожувати, не виходячи з дому! – хлопчик підійшов до Яшиного ноутбука. – У нас є дружна компанія, телефони, комп'ютер, Інтернет і смачний пиріг.

– І дощ! – додав Михайлик. – Чим ще займатися в таку дощову погоду, як не подорожувати?! Гайда, Лаосе, розкрий нам свої таємниці!

За вікном так само шумів дощ, тяжкі краплі билися об скло, але це вже не засмучувало чотирьох друзів та їхнього вірного собаку.

Laos

ЛАОС

Цю територію люди заселяли давно, але перша держава з'явилася тільки в XIV столітті. Тоді вона називалася Лан Санг Хом Кхао, що в перекладі означає «країна мільйона слонів і білої парасолі».

СЛОНИ

Нині це Лаоська Республіка, або коротко – Лаос, проте слони так і залишилися символом країни. Полювання на слонів заборонене, однак деяких диких слонів приручають, щоб вони допомагали людям у сільському господарстві. Так повелося з давніх-давен, крім того, у минулі століття слонів навіть брали до армії. Тепер щороку в середині лютого проводять фестиваль слонів. Близько сотні слонів та їхніх погоничів – махаутів – збираються з усього Лаосу, щоб показати, які дивовижні й розумні ці величезні створіння. Під час фестивалю проводять паради, змагання й навіть конкурс на найкращого слона-художника. Переможцю привласнюють титул «Слон року»!

ОЦЕ ТАК ГЛЕК!

На півночі Лаосу є незвичайне місце – **Долина глеків**. Гігантські глеки, заввишки від одного до трьох метрів, частково заглиблені в землю, лежать на території всієї долини. Поруч з ними можна побачити й кам'яні диски. Можливо, це кришки глеків. Вік кам'яних ємностей учені визначили – близько 2000 років, але хто їх виготовив і для чого? Можливо, для збору та зберігання дощової води? Теорій багато, а доказів для підтвердження немає. У місцевих жителів відповідь одна: їх зробили велетні, які жили тут давним-давно. Однак це просто легенди!

ПАДАЙ, ПАДАЙ, ДОЩИКУ!

Із жовтня по березень у Лаосі добре – сухо, тепло й навіть спекотно. Сухий сезон! Добре гостям, а ось господарям так довго без дощу погано. У давні часи в березні лаосці, втомившись чекати на воду з неба, влаштовували фестиваль дощу Бун Банг Фай, або «Свято ракет», – запускали в небо різнобарвні ракети, щоб «нагадати дощику», що він їм потрібен. І хоч за наших днів усі знають про незмінність сезонів дощів і посухи, але традиція збереглася.

Зате в сезон дощів зливи йдуть щодня й тривають близько години, тому з парасолями лаосці не розлучаються. А втім, носять їх і в «сухий» сезон, проте вже від сонця. Жителі Лаосу навіть на мотоциклах катаються з парасолями!

ФРАНЦУЗЬКИЙ СЛІД

Тривалий час Лаос був колонією Франції, потім лаосці захотіли звільнитися від чужого панування й відважно вибороли незалежність. Однак «французький слід» у країні залишився: старовинні будинки, традиція випікати хрусткі багети, вивіски французькою мовою й Тріумфальна арка в столиці, місті В'єнтьян. Побудували її на честь перемоги над Францією. Вона дуже схожа на тріумфальну арку в Парижі. Самі лаосці часто називають її «вертикальною злітно-посадковою смугою». Як виявилося, на її побудову витратили весь бетон, який заготували для нового аеропорту.

ПРОСТО І СМАЧНО!

У лаоських десертах три основні інгредієнти: банан, кокос і… рис! А решта – як додаток.

Кьяй Наман – банани, тушковані в кокосовому молоці з цукром і присипані горішками.

Као Лам – запечений у щільних бамбукових палицях солодкий рис із червоними бобами, кокосами та кокосовим молоком. Боби на смак схожі на родзинки.

Као Ньєу Ма Муанг – солодкий рис із кокосовим молоком і охолодженим м'якушем манго.

ЛАОСОМ БОСОНІЖ

Не можна стверджувати, що всі лаосці ходять босоніж, але в багатьох містах, навіть у столиці, вулицями бігають босоногі діти й ходять босоногі монахи. Останніх упізнати легко – вони носять особливе помаранчеве вбрання.

Щоранку в містах Лаосу відбувається незвичайна церемонія – «годування монахів». Рано-вранці багато жителів міста збираються на центральній вулиці й сідають на солом'яні килимки. Босоногі монахи з'являються в один і той самий час і мовчки збирають пожертвування у свої казанки: відварений рис, солодощі, фрукти й дрібні монети. У бідному Лаосі стати на деякий час монахом – інколи єдина можливість здобути освіту, а зібрана їжа – єдине джерело харчування.

Босоніж потрібно заходити й в усі храми країни, яких тут дуже багато, зокрема в колишній **королівський палац Хо Кхам**. Будували його так, щоб гості короля, прямуючи до нього річкою Меконг, могли причалити безпосередньо біля палацу.

Ванг В'єн – невелике селище в оточенні прекрасних гір, непрохідних джунглів і зелених рисових полів. Тут щоранку співають півні, а на дорогах після дощу ноги просто роз'їжджаються в різні боки. Навіщо сюди приїжджають туристи? Покататися річкою Нам Сонг на надутих автомобільних камерах від вантажівок. Такі розваги називають **тюбінгом.**

Плато Болавен розташоване на півдні Лаосу. Коли про нього говорять, то насамперед згадують прекрасні водоспади, яких тут чимало (за підрахунками деяких мандрівників – не менше 27). До деяких можна підплисти на човні або плоту, пройтися хиткими бамбуковими місточками, а деякими можна милуватися тільки здалеку. Зелені джунглі, вода, що іскриться від променів сонця… Неймовірна краса!

Автобуси – один з основних видів транспорту в Лаосі. Щоправда, місцеві жителі їздять ними разом з півнями, курками, чималою кількістю овочів і фруктів. З незвички така поїздка може здатися занадто гучною, але всім весело!

Ще один вид транспорту – місцеві човни. Вони довгі, вузькі й злегка вигнуті. Інколи дістатися до якогось селища або печери на них зручніше, ніж суходолом. Для багатьох перевізників такі човни – не просто транспорт, але й дім. У невеликій будові під дахом поміщається тільки невелике ліжко, найнеобхідніший посуд і одяг. На носі багатьох човнів – вазони з квітами. У домі має бути гарно!

Лаоські імена дуже довгі, наприклад, Петанутпон Сіріпалапангсі або Ксайкантані Дуангпрачан. Тому лаосці використовують прізвиська. Найвідоміші з них: Ной, Няй і Туї, що означає «маленький», «великий» і «гладкий».

У деяких лаоських селищах досі папір виготовляють самотужки – з кори дерева са. Чи можна використовувати кору інших дерев? Можливо, але майстри звикли до цієї. Мокру кору кладуть на камінь і б'ють по ній великим дерев'яним молотком, перетворюючи на кашку, схожу на мокру вату. Потім на дно корита з водою кладуть металеву сітку й ретельно розмішують у воді кашку з кори. Це найважливіший етап. Якщо кашки буде багато, то вийде картон, а якщо розподілити нерівномірно, то аркуш буде різної товщини. Після розподілу сітку виймають з корита й чекають, поки «дерев'яна каша» на ній осяде. Тепер її ставлять на сонце, вода випаровується, і аркуш паперу готовий. Деякі майстри навіть виготовляють папір з пелюстками квітів!

ЧИМ ПАХНЕ ДОЩИК?

Сам дощ нічим не пахне, але ж ми відчуваємо особливий запах після того, як пройде дощик або сильна злива. Це **геосмін** – запах вологої землі, а виробляють його особливі бактерії, які живуть у ґрунті. Геосмін змішується з ефірними оліями, які виділяють рослини, щоб захистити себе від висихання під час посухи. Разом вони утворюють особливий «дощовий» запах.

Метеорологи – учені, які вивчають закони погоди й можуть її передбачити, – назвали цей запах – **петрикор**.

ЯК ВИМІРЯТИ ДОЩ?

Метеорологи також уміють вимірювати дощ. Для цього в них є спеціальний пристрій – **опадомір**, або дощомір, який установлюють на стовпах метеорологічних станцій. Кожні 12 годин пристрій знімають зі стовпа й зібрані опади переливають у мірну склянку. Якщо в пристрої сніг або град, то перед вимірюванням вони повинні розтанути.

Кожен міліметр води в склянці дорівнює одному літру дощу, який випав на квадратний метр ґрунту.

Коли збирається 15-49 мм за 12 годин, це означає сильний дощ, а 50 мм і більше – дуже сильний дощ.

НОВИНИ ГІДРОМЕТЦЕНТРУ

Почувши прогноз, знай: **«короткочасний дощ»** означає, що дощ триватиме не довше трьох годин.

«Очікується дощ» означає, що він триватиме не менше 12 годин.

«Без суттєвих опадів» свідчить про те, що випаде менше пів літра дощу на квадратний метр.

ДОЩ У РІЗНИХ КРАЇНАХ

Якщо в Португалії пішов дощ, то на роботу можна не йти. Дозволено!

Місто Черрапунджі в Індії – найбільш дощове у світі. За рік там випадає до 12 000 мм дощу. Це скільки ж літрів або тонн?

Місцеві жителі захищаються від дощу за допомогою ось таких капелюхів-кошиків.

У бразильському місті Пара дощ іде щодня в той самий час. Чому? Цього метеорологи не знають.

29 липня жителі міста Уайнсберг, штат Огайо, прогноз погоди не дивляться, а відразу беруть із собою парасолі – ось уже понад 100 років поспіль цього дня обов'язково падає дощ.

Так само, як і не знають вони, чому на Кубі дощ іде в найбільш спекотний час дня, а в Таїланді – найчастіше вночі.

Жителі Уганди до дощів і гроз звикли: грозові зливи йдуть у них 250 разів на рік. Який непростий клімат, чи не так?

Для посушливої Ботсвани дощ – велика рідкість і величезне щастя, тому люди навіть вітаються словом *пула*, що означає «дощ».

Зате на запитання: «Чи можна залишитися під дощем абсолютно сухим?» учені знають відповідь: у пустелі можна, тому що дощі там бувають, але дощові краплі не долітають до землі, випаровуючись від гарячого повітря.

ДОЩОВІ СЕНСАЦІЇ

2007 року в місті Ель-Ребольєдо, в Іспанії, випав дощ із жаб.

Щороку в Гондурасі між травнем і липнем люди бачать темну хмару, блискавки, грім, сильний вітер і 2-3 години йде неймовірна злива. Після неї на землі залишаються сотні живих риб. Підбирай і готуй! Так усі й роблять.

Якщо на купчасту хмару скинути з літака частинки сухого льоду, то незабаром з неї піде дощ. Інколи так і роблять, щоб упоратися з посухою.

Мандрівка краплі

Маленька крапелька лежала на поверхні листка великого латаття. Їй подобалося лежати на сонечку й відчувати його тепло, яке проникає до самої її глибини.

– Ти навіщо так довго лежиш на сонці? Це шкідливо для крапельок, перейди до мене під листок, – умовляла її крапля-подружка.

– Ні, я люблю сонечко, мені здається, що я під ним стаю легшою й от-от злечу! – сміялася маленька крапелька й повернулася до сонечка іншим боком.

– Та ти вже випаровуєшся. Тебе майже не видно. Ой, ти зникла! Потрібно мерщій сховатися у воду, – і друга крапля зісковзнула в озеро, подалі від сонячних променів.

Її подружка тим часом підіймалася догори, дивуючись, що вона стала зовсім прозорою й легкою.

Ніколи ще крапля не бачила, який насправді величезний світ, а рідне озеро згори здавалося їй зовсім маленьким. Що вище вона підіймалася, то холодніше ставало.

– Дивно, я підіймаюся до сонечка, а відчуваю холод замість тепла. Ой, що це в мене над головою? Невже хмара? Така велика, а знизу здавалася зовсім маленькою. Здається, я лечу прямісінько до хмари. Чудово, покатаюся!

Крапелька дуже здивувалася, побачивши, що хмара складається з таких самих крапельок, як і вона. Це її дуже втішило, тому що вона любила розмовляти, а самій літати в повітрі вже наскучило. До того ж у крапельки виникло стільки запитань!

– Чому ми тут зібралися й маємо не такий вигляд, як на землі? Чому я знову непрозора?

Запитань було чимало, і крапельки в хмарі не на всі могли відповісти, але ось що вона дізналася: «Сонце нагріває крапельки води на поверхні водойм, і вони випаровуються, перетворюючись на водяну пару. Вона підіймається догори, але тут, нагорі, хо-

лодніше й пара знову перетворюється на великі краплі, які об'єднуються разом, утворюючи хмари. В одній хмарі дуже багато крапель.

Високо в атмосфері завжди є вітер, і він змушує хмари рухатися. Поки крапельки маленькі, їх підтримує тепле повітря від землі. Однак усі краплі в хмарі перемішуються. Багато з них підіймаються вище, охолоджуються й починають збільшуватися. Нарешті вони стають такими великими, що не можуть утримуватися в повітрі й падають донизу».

– Знаю, знаю, тоді на землю падає дощ! – вигукнула крапля.

Вона з цікавістю поглянула вниз, на нові, зовсім невідомі ріки, озера, поля й ліси. Краплі подобалася ця мандрівка. Вона готова була летіти в хмарі зі своїми новими подружками-краплями без упину. Щоправда, інколи їй все ж таки хотілося опинитися на знайомому листку латаття, поруч зі своєю давньою подружкою й розповісти їй про все, що вона побачила й дізналася.

А тим часом ставало холодніше, краплі тяжчали й нарешті дружно почали падати вниз, на землю. Оце так політ! Наша крапля й оговтатися не встигла, як опинилася на землі, де її радісно зустрічали польові квіти й трава. Проте крапелька не залишилася на поверхні, вона просочилася глибоко під землю і з'єдналася з новими краплями-подружками, які бігли в підземних водах. Вони винесли краплю до джерела, що перетворилося на струмок, який біг до озера. Крапля веселилася від душі, котячись по камінню, як на водяних гірках, їй приємно було знову опинитися у воді, під сонечком.

Незабаром струмок приніс її до озера. І – о диво! – до того самого озера, неподалік якого вона піднялася в небо! Там, на листку латаття, вона побачила свою подружку. Вони були раді зустрітися, щоб тепер уже разом вирушити в нову подорож!

«Отож, Бог великий… Бо стягає Він краплі води, і дощем вони падають з хмари Його, що хмари спускають його, і спадають дощем на багато людей», – так кілька тисяч років тому Бог відкрив Йову таємницю народження дощу. Так було і так буде з волі Господа до кінця часів.

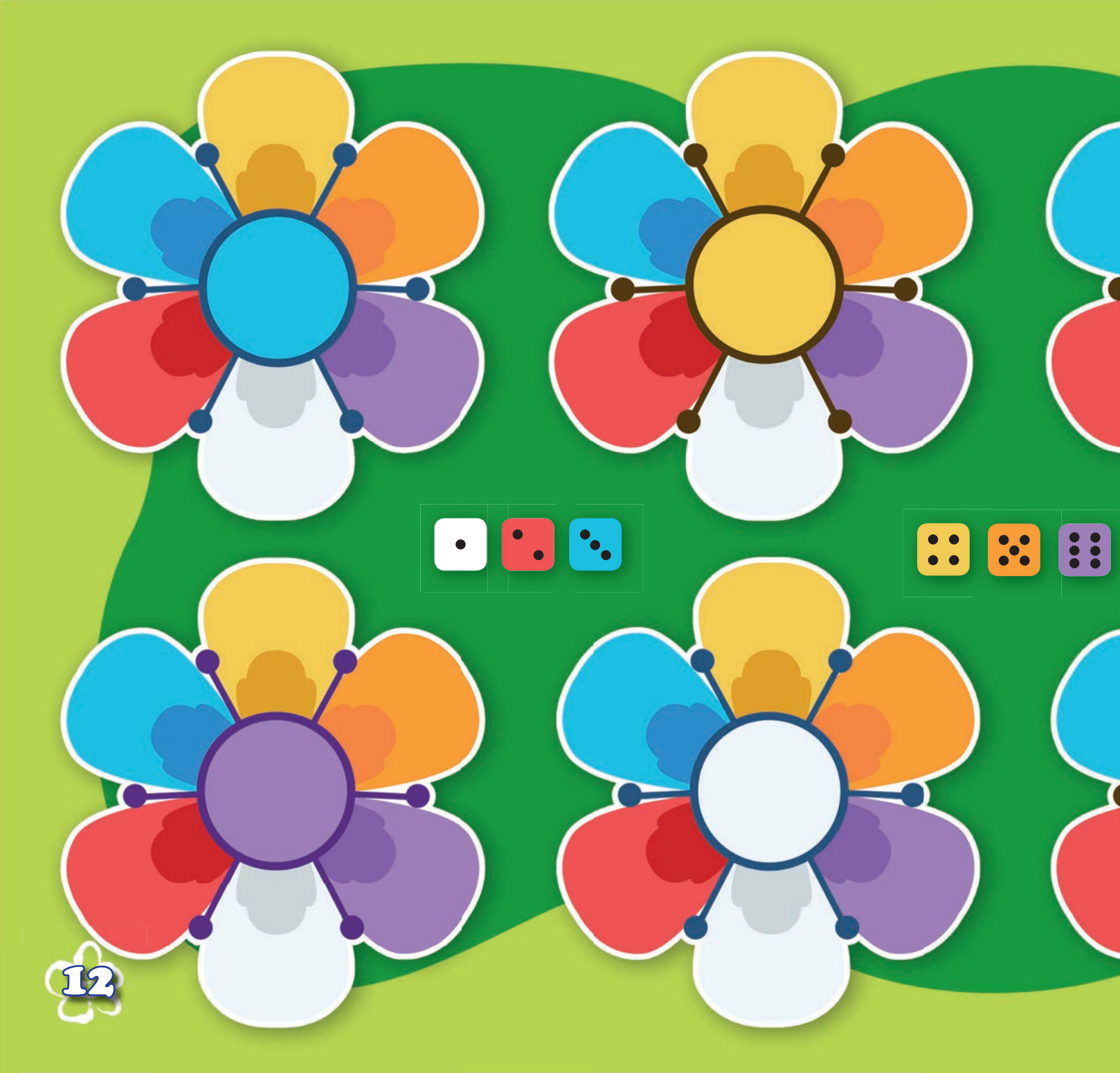

ДОЩ І МЕТЕЛИКИ

Для 2-4 осіб

Настільна гра

До початку «дощику» «метеликам» потрібно встигнути зібрати по одному жетону пилку з кожної квітки.

Тобі знадобляться:

- ігрове поле із шістьма квітками;
- 24 жетони пилку;
- чотири «метелики»;
- два кубики;
- 36 «краплин дощу».

Підготовка до гри

Виріж і заламінуй скотчем фішки метеликів і жетони пилку (див. бонус).

Поклади жетони по центру кожної «квітки»: на «квітку» із жовтою серединкою – чотири жовті жетони, на квітку з червоною серединкою – чотири червоні жетони і т. д.

«Метеликів» і «краплі» поклади на стіл поруч із полем. Кожен гравець грає тільки одним «метеликом».

Виріж із синього паперу 36 «крапельок дощу».

Правила гри

Переміщення

1. У свій хід гравець одночасно кидає два кубики, на яких йому випадає два кольори: колір «пелюстки» і колір «серединки» квітки. Колір визначається за допомогою розташованої на полі розшифровки. Якщо вони різні, то гравець має вибір. Наприклад, якщо випали червоний і синій кольори, то можна поставити «метелика» на синю «пелюстку» квітки з червоною «серединкою» або на червону «пелюстку» квітки із синьою «серединкою».
2. Якщо обидва кольори однакові, то варіант один. Наприклад, червона «пелюстка» квітки з червоною «серединкою».
3. «Метелики» сідають тільки на «пелюстки»!

(Продовження в бонусі)

ВОЛОДАР дощу

Був час, коли Земля не потребувала дощу. За Божим задумом вона зрошувалася росою й парою, як у сучасних теплицях, тільки замість плівки Землю оточувала водяна атмосфера. Буйно росли, квітнули й плодоносили рослини, їжі вистачало для всіх, і завжди була одна пора року – тепла весна.

На жаль, люди забули, Кому вони завдячують таким сприятливим кліматом. Вони не хотіли жити за Божими законами, а їхні серця переповнювали гордість і гріх. Згодом зло заполонило серця майже всіх людей, залишилося тільки декілька осіб, які попереджали про наближення розплати – великий дощ, потоп. Однак люди не вірили, сміялися й казали: «Який дощ? Що це таке? Хто може звеліти воді текти з неба? Такого НІКОЛИ не було!» Вони сміялися, не вірили й продовжували чинити зло, доки не почали крапати перші краплі дощу. Тієї миті люди зрозуміли, що є Володар дощу, але й тоді вони не розкаялися, і всі загинули, крім тих кількох осіб, які врятувалися в ковчегу, збудованим за Божими вказівками.

Потоп закінчився, минув час, і вода зійшла з поверхні Землі, але клімат змінився. Тепер уже не було захисної оболонки навколо Землі. Зима, весна, літо, осінь змінювали одна одну. З'явилися місця з посушливим кліматом. Ріки й струмки текли не всюди, а отже, не могли забезпечити водою всі рослини й усіх тварин, тому на Землі почали йти дощі. У ті стародавні часи Бог у розмові зі Своїм вірним

служителем Йовом поставив йому запитання: «Чи є батько в дощa, чи хто краплі роси породив? Хто мудрістю хмари зрахує, і хто може затримати небесні посуди?» О, які складні запитання! Йов розумів, що всім цим керує Бог, але ЯК Він це робить?

Знаєш, Бог любить відкривати людям таємниці, розповідати про чин Своїх рук. Він і Йову відкрив закон утворення дощу, а Йов усе записав: як краплі води підіймаються в небо, утворюючи туман і хмари, як потім вони просочуються донизу й падають у вигляді дощу. Можливо, Йов не до кінця все зрозумів, але головне знав: Творцем і Володарем не тільки дощу, а й усього на Землі є Бог.

Дощ – це подарунок Бога людям, який дає життя усьому живому. Шкода, що ми часто про це забуваємо, а також про те, щоб попросити Бога про дощ у часи посухи й дякувати за вчасно посланий дощ. Про це нагадували людям Божі пророки. Ісус Христос, перебуваючи на Землі, теж казав: «Небесний Отець сонцю велить сходити над злими і над добрими та посилає дощ на праведних і на неправедних». Посилає, тому що любить і дбає навіть про найбільш неслухняних Своїх дітей.

Зараз кожен школяр знає закон кругообігу води. Учені називають його «великим законом природи», порушення якого може призвести до великих катастроф, які трапляються вже нині! Нерозумне осушення рік і боліт, зміна русла, безконтрольне забруднення морів, рік і океанів, а також повітря порушують закони утворення дощу. Через це в одних місцях трапляються зливи й паводки, а в інших – посуха. Як шкода, що більшість людей не хоче дослухатися до порад Володаря Землі й Усесвіту, порушуючи Його закони. Урешті-решт, це може обернутися для всього людства величезною катастрофою.

Тепер ти знаєш, Хто є Володарем дощу, Хто створив «закон кругообігу води», Хто продовжує посилати дари всім людям, які живуть на Землі.

Чи подякуєш ти Йому за це? Чи будеш Його слухатися?

Ілюстрації із сайту sweetpublishing.com

ПРИМХИ ПОГОДИ

Злива ллється як з відра!
Всі тікають не дарма.
З нею йдуть гроза та грім,
Тож мерщій зайди у дім.

ЗЛИВА – це ДУЖЕ СИЛЬНИЙ дощ.

1. Під час зливи, якщо є можливість, краще залишатися вдома.

2. Якщо злива застала тебе на вулиці, потрібно сховатися у якомусь приміщенні: під'їзді, магазині, кав'ярні. Це слід зробити, навіть якщо в тебе є парасоля, тому що від зливи вона погано захищає. І не варто ховатися в підземних переходах – туди зливаються потоки води!

3. Пам'ятай: якщо ти мокрий забіг до магазину – стій подалі від кондиціонерів!

4. Перш ніж вийти на вулицю після зливи, спробуй висохнути в тому приміщенні, де ховаєшся.

5. Якщо ноги промокли, повернися додому, зміни мокре взуття й шкарпетки й добре розітри ноги рушником. Так сильно, що б стало гаряче.

6. Якщо немає можливості швидко повернутися додому, а на вулиці холодно, потрібно взяти в магазині одноразові пакети, зняти мокрі шкарпетки, наскільки можливо, витерти ноги й одягнути пакети замість шкарпеток. Це трохи захистить ноги від переохолодження.

7. Якщо ноги промокли й дуже замерзли, скажи батькам. Вони знають, що робити.

8. Найкраще взуття під час дощу – гумові чоботи.

ГРОЗА – ЗАГРОЗА!

1. У домі під час грози краще зачиняти вікна й двері, щоб випадкова шарова блискавка не змогла «зазирнути» в гості.
2. Комп'ютер, телевізор та інші електроприлади під час грози краще вимкнути з мережі. У блискавки великий електромагнітний імпульс, який може призвести до різкого підвищення напруги, через що електроприлади можуть згоріти.
3. Від води під час грози краще відійти якомога далі: не купатися, не рибалити, не сидіти на березі.
4. Не можна ховатися під великими деревами й стояти поруч з ними – вони притягують блискавку!
5. На вулиці під час грози мобільний телефон краще вимкнути.
6. Біля велосипедів і машин теж краще не стояти – блискавка їх любить!

З ГРАДОМ НЕ ЖАРТУЮТЬ!

Хоч град зазвичай падає не більше 6-15 хвилин, він може бути дуже небезпечним. Адже град – це не краплі або сніжинки, а крижані кульки, інколи дуже важкі. Град може бути небезпечним для життя, адже крижані кульки вдаряються з великою силою.

1. Від граду потрібно обов'язково закривати голову – парасолею, руками, сумкою або одягом.
2. Якщо є можливість, потрібно обов'язково заховатися в приміщенні, а не під деревами.
3. Якщо ти в машині, відсунься від скла й закрий очі руками, щоб захистити їх від уламків скла, якщо град розіб'є його.

ЛЕОПАРДОВИЙ КІТ

Ця гарна кішка мешкає в багатьох країнах Азії й навіть на Далекому Сході. Тому і назв у неї багато: кішка Еллата, яванська кішка, карликова кішка, кішка Вагаті, монетна кішка, азійська леопардова кішка, далекосхідний кіт. Закруглені вуха, великі круглі очі з темними й білими обідками і, звісно, плями – візитна картка дикої кішки з леопардовим забарвленням. Щоправда, у різних регіонах забарвлення хутра, форма й розмір плям можуть відрізнятися.

Їхній дім – тропічні або соснові ліси, річні долини, напівпустелі й навіть високі гори. Удень ці тварини найчастіше віддають перевагу залишатися у своєму житлі – невеликій печері, лігві під корчем чи навіть дуплі. Чому б і ні? Адже кішки чудово лазять по деревах і можуть вилізти на верхівку в пошуках птахів або білок.

Ці кішки добре плавають, люблять побавитися у воді й навіть уміють ловити рибу, та все ж таки віддають перевагу полюванню на суходолі.

Дикі леопардові кішки полохливі, остерігаються людей, але захищати себе й кошенят будуть агресивно: у хід підуть і кігті, і зуби, і рик, і шипіння, і фиркання. Навіть маленьке кошеня, якого взяли на руки, кусатиметься і дряпатиметься до знесилення.

Азійська леопардова кішка

Саме ці гарні дикі кішки причетні до появи нової породи домашніх кішок – **бенгальської**. Уперше вона з'явилася на міжнародній виставці 1985 року й зібрала навколо себе чимало людей. Усі захоплювалися леопардовою красунею!

На відміну від диких леопардових котів, «бенгалки» чудово ладнають і з господарями, і з іншими домашніми тваринами. Щоправда, мисливський інстинкт може раптово прокинутися, і тоді гризунам і пташкам загрожує небезпека, тому в присутності котів їх краще тримати в клітках.

Зате із собаками бенгальський кіт чудово вживається і навіть із задоволенням бере участь у дресируванні, виконуючи команди разом із другом. Характер у бенгальських кішок веселий, вони рухливі й бешкетні, тому такі дресирування необхідні з раннього віку.

Дикі леопардові коти люблять усамітнення, а бенгальські коти – ні. Їм потрібно щось робити, кудись лазити й обов'язково з кимось спілкуватися. Ці кішки люблять, коли їм чухають спинку або гладять під шийкою, уважно спостерігають за господарем або ходять за ним слідом, аби бути в курсі всіх справ у домі й не пропустити щось цікаве. Вони легко відчиняють двері й шафи, полюбляють плескатися у воді.

Енергія диких котів, успадкована ними, спонукає цю породу кішок бігати, усе досліджувати й знаходити собі розваги, тому на прогулянку їх виводять тільки на повідку.

До речі, мурликати бенгальські коти так і не навчилися, але й шиплять теж рідко.

Бенгальська кішка

ДОЩИК
у банці

Як із білої хмаринки
Крапають малі краплинки?
Здійснюють вони стрибки,
І радіють малюки.

Тобі знадобляться:

- піна для гоління;
- велика скляна банка;
- вода;
- харчовий барвник або гуаш;
- піпетка.

Дослід

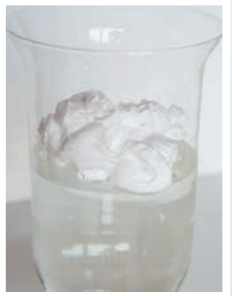

1. Наповни банку водою приблизно на 2/3 об'єму.
2. Зверху на воду видави з балончика піну для гоління (не забудь спочатку запитати дозволу в тата!). Це будуть хмари.

3. Окремо в 2-3 склянки налий води й у кожній з них розведи барвник або гуаш улюблених кольорів.
4. Набери піпеткою воду в одній зі склянок й обережно покрапай її на хмаринку піни в різних місцях. Потім набери воду в інших склянках і зроби те ж саме.
5. Незабаром з піни почнуть крапати різнокольорові краплі й струмені. Ура! Падає різнокольоровий дощик!

У житті

Так само відбувається й у природі: маленькі крапельки води збираються в хмарі, їх стає дедалі більше, вони тяжчають. Коли краплі досягають такої ваги, що більше не можуть залишатися в повітрі, то почнуть падати на землю. Так з'являється дощ.

Смаколики від Марійки

Корисні ЦУКЕРКИ

Тобі знадобляться:

- 100 г волоських горіхів;
- 100 г мигдалю;
- два банани;
- 100 г кокосової стружки.

1. Очисти волоські горіхи від шкарлупи. Висип мигдаль і волоські горіхи в чашу блендера.
2. Очисти банани від шкірки. Наріж їх великими шматками й також висип у чашу блендера.
3. Усе ретельно перемели.
4. Скатай з отриманої маси невеликі кульки. Якщо маса занадто рідка, поклади її на годину до морозилки, так з неї легше буде ліпити цукерки.
5. Обкачай кульки в кокосовій стружці. У центр можеш вставити цілий мигдаль.
6. Поклади цукерки в холодильник на кілька годин перед подачею на стіл.

Смачного!

Знайди 10 відмінностей.

З'єднай послідовно крапки, щоб утворився малюнок.

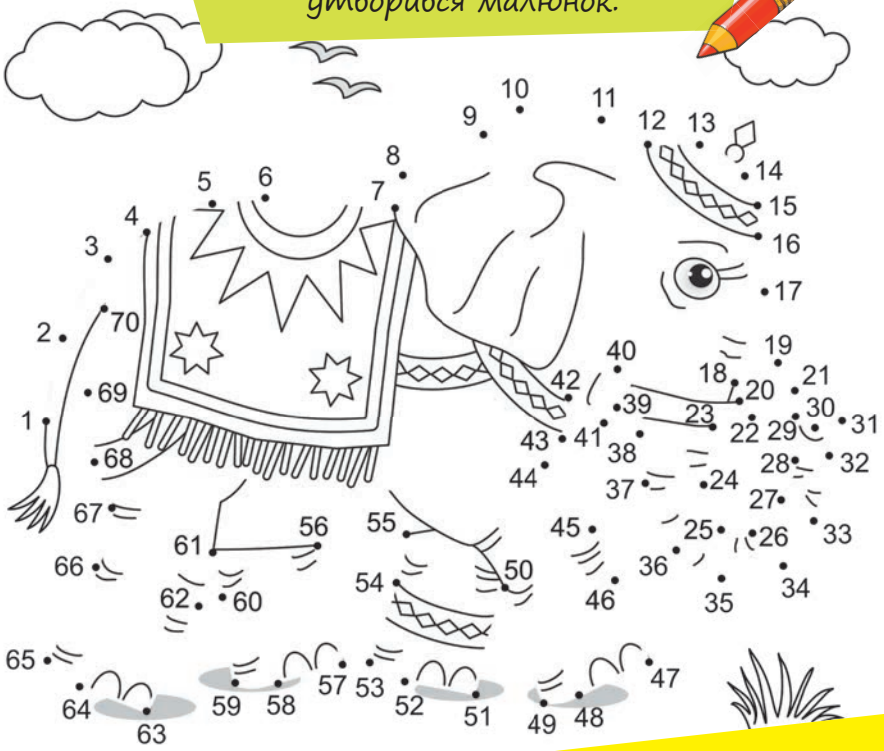

Допоможи павучку дістатися до центру павутинки, оминаючи крапельки.

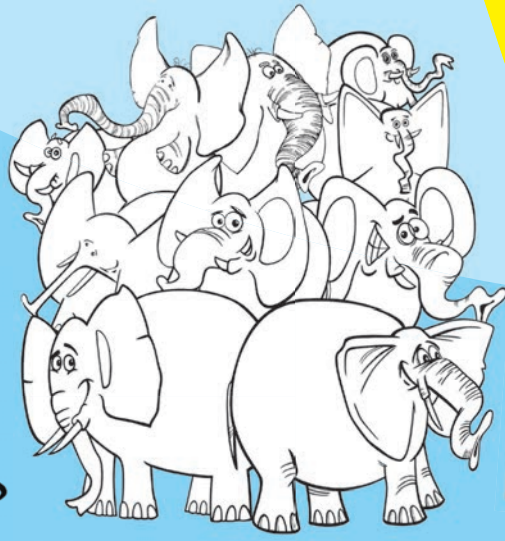

Скільки слонів ти бачиш на малюнку?

Знайди двох однакових слонів.

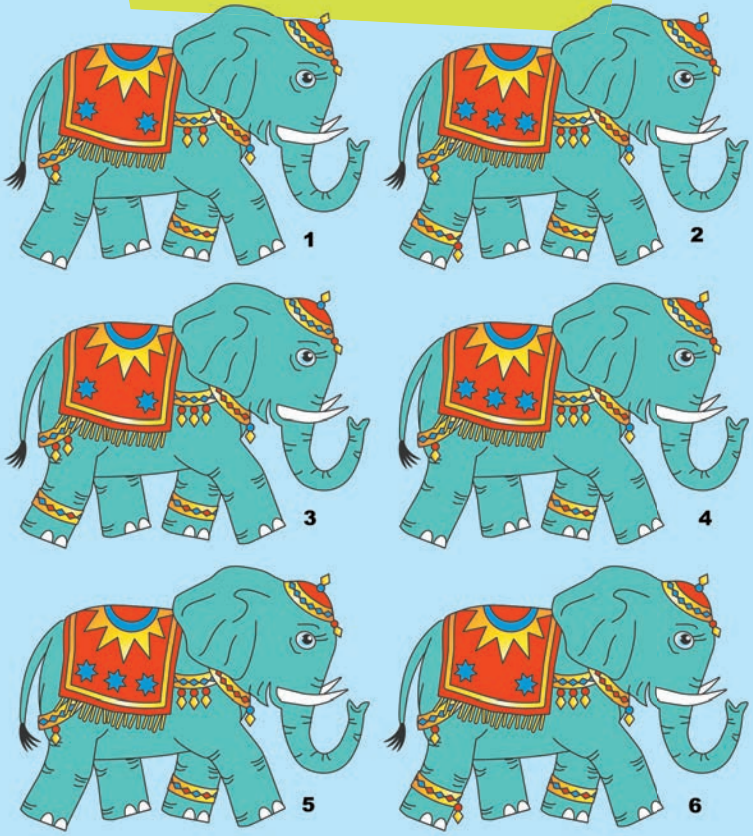

Подолай лабіринт.

Для кожного ряду гумових чобіт знайди його дзеркальну копію.

ВІДПОВІДІ:

с. 22: 10 слонів; с. 23: слони 4 и 5; чоботи 1–5, 2–6, 3–4.

УВАГА!

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши листа на E-mail: **dzherelo@ukr.net,** а також зателефонувавши за номером **0 800 30 20 20.**

SKYPHONE
Журнал для підлітків 10-15 років

Завжди на зв'язку!

Подружися зі «Скайфоном»!

Пристроїв чимало є на світі,
Знають їх дорослі й навіть діти.
І смартфони, і айфони...
Надійшла пора «Скайфона»!
Стильний і доступний він,
В ньому чути правди дзвін.
До зв'язку із Небесами
Закликає нас із вами!
Вирушай в життєвий марафон
З добрим другом –
Журналом «Скайфон»!

Дивіться дитячі передачі «Дружболандія» на сайті:
TV.HOPE.UA

Тебе очікують незабутні пригоди в пошуках головного!

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток журналу, можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

У наступному номері:

Читайте також

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Коректура: Інна Гунько, Інна Джердж
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38